

Grenzen vervagen in internationaal kamp

HAARLE - Als Caroline van den Berg rondgaat met een schaalte Hollandse stroopwafels slaat niemand af. „Ze zijn heerlijk”, vindt En uit Maleisië. „Mijn vrienden en familie krijgen allemaal een stroopwafel ingepakt als cadeautje.” En woont in een dorpje 20 kilometer van Kuala Lumpur.

In Nederland heeft ze haar verwachtingen moeten bijschaven. „Ik had gedacht veel meer molens en klompen te zien”, geeft ze toe. „De mensen zijn bijzonder. Iedereen spreekt elkaar aan op straat. Ze zijn open minded. Met mijn gastgezin was ik bij een tentfeest in Broekland. Daar gooiden ze met bier. Dat had ik nooit meegemaakt.”

Drie keer per jaar houden de Nederlandse afdelingen van de Lions Club een jeugdkamp; The Lions International Youth Exchange Program. Met name minder bedeelde jongeren tussen de 17 en 21 jaar worden benaderd door de Lions die de deelname vaak ook financieren.

Voorafgaand aan het kamp verblijven deelnemers twee weken in een gastgezin. „Het verblijf is dan langer en ze krijgen een impressie van het Nederlandse leven”, legt kampdirecteur Peter van den Berg uit. „Dit keer is Haarle aan de beurt om te organiseren. Overige Clubs uit de regio verzorgen elk een dagje uit voor de gasten. Zo kregen we op initiatief van Lions Club Twenterand een korfbalclinic en zijn we naar kasteel Eerde geweest. Tubbergen gaat met ze klootschieten en naar Watermolen Bels en Raalte nam de groep mee naar het Anne Frank Huis in Amsterdam.”

„Op school had ik al eens gehoord over Anne Frank”, vertelt Rebecca uit het Deense Odense. „Bij het Anne Frank Huis was de wachttijd drie uur. Je voelt dan al dat het iets bijzonders is. Het is inderdaad indrukwekkend, als je daar loopt waar Anne Frank ooit liep. Het valt me op dat elke stad of elk dorp een eigen geschiedenis heeft en ertoe doet.”

Op het grasveld voor de kampeerboerdij houden de jongens een voetbaltoernooi. De meiden zoeken elkaar op en 'Noorwegen' danst uitbundig met 'Mexico' en 'Wit-Rusland' op de muziek die uit de luidsprekers schalt. De voertaal is Engels en het begrip grenzen is iets dat niet lijkt te bestaan deze dagen.

„Er zijn zoveel culturen dat er altijd wel iemand is waar ze het mee kunnen vinden”, weet Roxy Mekers van de jeugdstaf ook uit eigen ervaring. „Zelf ben ik twee keer op kamp geweest, een keer naar Finland en naar Canada. Daarnaast is mijn familie zelf gastgezin geweest vorig jaar.”

Joseph uit Indonesië doet ondertussen nogmaals een verwoede poging om te lopen op de klompen die de jongeren kregen bij de klompenmakerij in Enter. De Mexicaanse Daniéla doet mee. „Dit went nooit”, lacht ze. „Maar het kamp vind ik geweldig. Ik weet zeker dat we er een aantal blijvende contacten aan over houden. En stroopwafels, want die neem ik sowieso mee.”